

Sygn. akt II K 355/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Kinga Grzywacz

przy udziale Prokurator Ewy Urman-Brzosko i oskarżyciela publicznego M. M.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7.09. i 8.10.2018 r.

sprawy przeciwko

A. K. urodz. (...)

w W.

syna K. i A. z d. D.

oskarżonego o to, że: będąc właścicielem firmy PHU (...), (...)-(…) C., ul. (...), NIP: (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, podawał nieprawdę w deklaracjach dla podatku od towarów i usług za miesiące od lipca 2011 r. do grudnia 2012 r. złożonych w okresie od 30.08.2011 r. do 29.01.2013 r. w Urzędzie Skarbowym w L. w ten sposób, że w ramach prowadzonej działalności PHU (...) w okresie od 01.07.2011 r. do 31.12.2012 r. wystawił 424 faktury VAT na łączną wartość 19.086.795,58 zł z tytułu wewnątrzspółnotowych dostaw towarów (WDT) - tkanin, dzianin i innych towarów, opodatkowanych 0% stawką VAT, w tym:

387 faktur na rzecz podmiotu (...).R.O. M. (...), (...), NIP: (...), to jest Nr (...) (...)

(...)

(...)

(...)

37 faktur na rzecz (...).R.O., S. (...), (...), NIP: (...), to jest Nr (...) (...), które wykazał w prowadzonych ewidencjach dostaw towarów (...) za lipiec 2011 r. - grudzień 2012 r., a następnie dane z tych ewidencji wykorzystał w składanych deklaracjach VAT-7 za miesiące od lipca 2011 r. do grudnia 2012 r., które w rzeczywistości wskazane dostawy nie zostały potwierdzone wiarygodnymi dowodami wywiezienia i dostarczenia towarów w ramach (...), przez co zaniżał kwoty podatku należnego VAT w związku z nie opodatkowaniem tych dostaw, jako sprzedaży towarów w kraju opodatkowanych 23% stawką VAT, czym naruszył art. 13 ust. 1, art. 19 ust. 1, art. 41 ust. 1, art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, przez co uszczuplił Skarb Państwa z podatku VAT poprzez zaniżenie kwoty do wpłaty za miesiące od lipca 2011 r. do grudnia 2012 r. w łącznej kwocie wielkiej wartości 3.553.813 zł,

tj. o czyn z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 61 § 1 k.k.s. zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s.

orzeka

I. Na mocy art. 4 § 1 k.k. stosuje wobec oskarżonego Kodeks Karny w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie Ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks Karny i innych ustaw (Dz.U. poz. 396), zwany dalej „k.k.”.

II. Uznaje oskarżonego A. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 61 § 1 k.k.s. zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. i za to na mocy art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s., przy zastosowaniu art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych.

III. Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. oraz art. 20 § 2 k.k.s. wykonanie kary wymierzonej oskarżonemu w punkcie II wyroku warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby.

IV. Na podstawie art. 619 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz M. D. kwotę 619 (sześćset dziewiętnaście) złotych i 92 (dziewięćdziesiąt dwa) grosze, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

V. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. oraz art. 17 ust 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego z obowiązku zwrotu kosztów sądowych i przejmuje je na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II W 355/18

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 11 października 2018 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony A. K. w latach 2011-2015 prowadził działalność gospodarczą w ramach firmy PHU (...), z siedzibą w C. przy ul. (...). W złożonych w okresie od 30 sierpnia 2011 r. do 29 stycznia 2013 r. w Urzędzie Skarbowym w L. deklaracjach podatkowych podatku od towarów i usług podał nieprawdę odnośnie wystawienia 424 faktury VAT na łączną wartość 19.086.795,58 zł z tytułu wewnątrzwspólnotowych dostaw towarów (...) - tkanin, dzianin i innych towarów, opodatkowanych 0% stawką VAT, w tym w okresie od lipca 2011 r. do grudnia 2012 r. 387 faktur na rzecz czeskiego podmiotu (...).R.O. M. (...), P., oznaczonych numerami od (...) do (...) oraz 37 faktur na rzecz czeskiej firmy (...).R.O., S. (...), (...), oznaczonych numerami od (...) do (...), (...). Wskazane w tych fakturach dostawy nie zostały potwierdzone wiarygodnymi dowodami wywiezienia i dostarczenia towarów w ramach (...), a oskarżony zadeklarował opodatkowanie ich podatkiem 0 %. W ten sposób oskarżony zaniżał kwoty podatku należnego VAT w związku z nie opodatkowaniem tych dostaw, gdyż powinny być opodatkowane stawką 23% podatku VAT. Oskarżony uszczuplił w ten sposób dochody Skarbu Państwa z podatku VAT poprzez zaniżenie kwoty do wpłaty za miesiące od lipca 2011 r. do grudnia 2012 r. w łącznej kwocie wielkiej wartości 3.553.813 zł. Decyzją Urzędu Kontroli Skarbowej w B. z dnia 11 grudnia 2014 r. i 5 czerwca 2015 r. określono zobowiązania podatkowe podatku VAT oskarżonego za ww. okres na łączną wyżej wskazaną kwotę. Oskarżony złożył odwołanie od tej decyzji, ale Dyrektor Izby Skarbowej w W. decyzjami z dnia 13 marca 2015 r. i 11 września 2015 r. utrzymał te decyzje w mocy. Po rozpoznaniu skarg oskarżonego, Wojewódzki Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 5 maja 2016 r. oddalił jego skargę na decyzję ustalającą zaległość podatkową za 2011 r., a postanowieniem z dnia 13 stycznia 2016 r. odrzucił jego skargę na decyzję ustalającą zaległość podatkową za 2012 r.

Dowód:

- zeznania J. O. (1) (k.2050-2052,2410v),

- częściowo zeznania J. R. (k.1843-1845,2082-2088,2411),
- częściowo zeznania M. A. (k.2091v,2238v-2241,2425-2426),
- umowa (k.2313-2315),
- protokół badania ksiąg podatkowych (k.2-15),
- faktury, specyfikacje i listy CMR (k.53-355,672-1558,1559-1635),
- protokół kontroli (k.477-480),
- decyzje Urzędu Kontroli Skarbowej (k.466-476,1848-1865),
- decyzje Izby Skarbowej (k.481-487,1870-1876),
- odpisy wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (k.490-503),
- odpis postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (k.1879-1880).

Oskarżony nie stawiał się na żadne przesłuchanie w toku postępowania przygotowawczego, (k.2329,2127,2128,2342,2344,2335), ani na rozprawę (k.2408).

J. O. (2) zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.2050-2052), że w 2013 r. wszczęto postępowanie kontrolne wobec A. K., został sporządzony protokół badania ksiąg podatkowych i stwierdzono nieprawidłowości w rozliczeniu podatku VAT. Dyrektor (...) w B. wydał dwie decyzje o zaniżeniu podatku VAT. Strona wniosła odwołania od niekorzystnych dla niej decyzji, ale zostały one utrzymane w mocy, a Wojewódzki Sąd Administracyjny odrzucił jedną skargę i oddalił drugą. Firma założona przez A. K. zajmowała się głównie sprowadzaniem odzieży z C. i innych krajów, następnie sprzedawał ją stosując stawkę opodatkowania 0 % w ramach (...). Postępowanie kontrolne wskazało, że oskarżony nie udokumentował wewnątrzwspólnotowych dostaw towarów i zostały one opodatkowane stawką 23 %. Spowodowało to ustalenie, że oskarżony zaniżył należny podatek VAT o około 3.500.000 złotych. Podczas rozprawy świadek ten zeznał (k. 2410v), że uczestniczył w postępowaniu kontrolnym wobec PHU (...). W toku postępowania stwierdzono, że firma w sposób niepoprawny wykazywała transakcję wewnątrzwspólnotowych dostaw towarów. Postępowanie kontrolne zostało zakończone wydaniem decyzji, które uprawomocniły się, a skargi zostały odrzucone.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w protokole badania ksiąg podatkowych (k.2-15), fakturach, specyfikacjach i listach CMR (k.53-355,672-1558,1559-1635), protokole kontroli (k.477-480), decyzjach Urzędu Kontroli Skarbowej (k.466-476,1848-1865), decyzjach Izby Skarbowej (k.481-487,1870-1876), odpisie wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (k.490-503) i odpisie postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (k.1879-1880).

Świadek J. R. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.1843-1845), że pracował w PHU (...) w C.. Zajmował się sprowadzeniem towarów z C., D. i H.. Towar był odbierany z H., a następnie sprzedawany do firm w Czechach, Słowacji, Węgry i Polski. Wystawiał faktury, a oskarżony je podpisywał. Rozliczał się z dostawcami i odbiorcami towarów. Podczas kolejnego przesłuchania (k.2082-2088) zeznał, iż od 2011 r. był zatrudniony w PHU (...). Zajmował się odbiorem towarów z H., ich odprawą celną i transportem do odbiorców. Towar był przywożony do magazynu w S., stamtąd odbierali go odbiorcy. Oskarżony zawarł umowę handlową z czeską firmą (...), która odbierała od niego towary. Obrót towarów był dokumentowany listami CMR. Podczas rozprawy zeznał (k. 2411), że oskarżony prowadził firmę importującą towary, a on pracował w jego firmie na stanowisku specjalisty do spraw celnych. Niewiele wie w niniejszej sprawie, ponieważ wszystko miało miejsce w biurze, a poza tym nie zna się na księgowości.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę w części dotyczącej tego, że pracował w PHU (...), zajmował się obrotem handlowym i PHU (...) nawiązało współpracę m.in. z czeskimi firmami (...). Ta część znajduje bowiem

potwierdzenie w wiarygodnej części zeznań M. A. (k. 2091v,2238v-2241,2425-2426) i umowie (k.2313-2315). Nie zasługują na wiarę zeznania analizowanego świadka w części, której podał, że PHU (...) dokonywał wewnątrzwspólnotowego obrotu towarów i nie dokonała nienależnego zaniżenia podatku VAT. Ta część zeznań tego świadka sprzeczna jest z protokołem badania ksiąg podatkowych (k.2-15), protokołem kontroli (k.477-480), decyzjami Urzędu Kontroli Skarbowej (k.466-476,1848-1865), decyzjami Izby Skarbowej (k.481-487,1870-1876), odpisem wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (k.490-503) i odpisem postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (k.1879-1880). Świadek pracował w firmie oskarżonego, znał go osobiście i miał powód, by nieprawdziwie przedstawiać swoje spostrzeżenia, tym bardziej, że pracując w firmie oskarżonego mógł odpowiadać za pomoc w zaniżaniu należnego podatku VAT.

Świadek M. J. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.2323v-2324), że prowadził firmę transportową, współpracował m.in. z firmą oskarżonego. Z oskarżonym ustalił, że przewoził towary dla niego przeznaczone do swojego magazynu, skąd odbierali go kontrahenci oskarżonego. Zdarzało się, że towar po wylądunku był przechowywany kilka dni w jego magazynie. Podczas rozprawy zeznał (k.2411v-2412), że oskarżony prowadził działalność gospodarczą, współpracował z nim w okresie od 2011 do 2015 roku. Woził dla spedycji towar, ponieważ ma firmę transportową, transportował towary z H. do Polski, Czech, Słowacji i innych krajów. To był towar w postaci tkanin i AGD. W 2012 r. użyczał oskarżonemu swojego placu oraz garażu w (...), w województwie (...).

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę w części dotyczącej tego, że współpracował w PHU (...), zajmował się transportem towarów dla tej firmy. Ta część znajduje bowiem potwierdzenie w wiarygodnej części zeznań M. A. (k. 2091v,2238v-2241,2425-2426) i umowie (k.2313-2315). Nie zasługuje na wiarę zeznania analizowanego świadka w części, której podał, że PHU (...) dokonywała wewnątrzwspólnotowego obrotu towarów i nie zaniżała nienależnie podatku VAT. Ta część zeznań tego świadka sprzeczna jest z protokołem badania ksiąg podatkowych (k.2-15), protokołem kontroli (k.477-480), decyzjami Urzędu Kontroli Skarbowej (k.466-476,1848-1865), decyzjami Izby Skarbowej (k.481-487,1870-1876), odpisem wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (k.490-503) i odpisem postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (k.1879-1880). Świadek współpracował z firmą oskarżonego, znał go osobiście i miał powód, by nieprawdziwie przedstawiać swoje spostrzeżenia, tym bardziej, że pracując dla firmy oskarżonego mógł odpowiadać za pomoc w zaniżaniu należnego podatku VAT.

A. M. zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.2044-2046), że była zatrudniona w Biurze (...). Biuro to prowadziło rachunkowość firmy PHU (...). Oskarżony przedstawiał dokumenty, które księgowała, na ich podstawie sporządzała ewidencje zakupów i sprzedaży dla celów VAT. Nie wie czy transakcje wynikające z faktur miały faktycznie miejsce, zajmowała się jedynie ich księgowaniem. Podczas rozprawy zeznała (k.2412), że oskarżony był jej klientem, prowadziła księgowość jego firmy. Zajmowała się księgowaniem dokumentów oraz sporządzaniem deklaracji VAT oraz PIT oskarżonego.

Zeznania tego świadka nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż świadek zajmowała się księgowaniem dokumentów przedstawionych przez oskarżonego i nie weryfikowała czy dokumenty te odzwierciedlają prawdziwe transakcje gospodarcze.

Świadek D. G. zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.2037-2039), że była zatrudniona w Biurze (...), zajmowała się księgowaniem dokumentów złożonych przez klientów Biura, w tym przez oskarżonego. Biuro to zajmowało się prowadzeniem ksiąg podatkowych, składaniem deklaracji podatkowych i prowadzeniem ksiąg podatkowych. Podczas rozprawy zeznała (k.2412v-2413), że oskarżony przynosił dokumenty związane z handlem zagranicznym. Zajmowała się księgowaniem dokumentów. Deklaracje VAT generują się automatycznie w systemie. Wie, że firma oskarżonego zajmowała się zakupem towarów z C., które były następnie przewożone przez H. i sprzedawane za granicą. Oskarżony dostarczał dokumenty w postaci faktur dokumentów przewozowych oraz faktur celnych. Zajmowała się wprowadzaniem danych do systemu, a rozmowami z klientami zajmowała się szefowa.

Zeznania tego świadka nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż świadek zajmowała się księgowaniem dokumentów przedstawionych przez oskarżonego i nie weryfikowała czy dokumenty te odzwierciedlają prawdziwe transakcje gospodarcze.

Świadek P. C. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.2099v-2100), że w latach 2011-2012 prowadził firmę transportową. Świadczył wówczas usługi transportowe dla PHU (...). Nie kojarzy na jakich trasach woził towary dla firmy oskarżonego. Transporty były dokonywane zgodnie z listami CMR.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę w części dotyczącej tego, że współpracował w PHU (...), zajmował się transportem towarów dla PHU (...). Ta część znajduje bowiem potwierdzenie w wiarygodnej części zeznań M. A. (k. 2091v,2238v-2241,2425-2426) i umowie (k.2313-2315). Nie zasługuje na wiarę zeznania analizowanego świadka w części, której wskazał, że PHU (...) dokonywał wewnątrzwspólnotowego obrotu towarów i nie zaniżała nienależnie podatku VAT. Ta część zeznań tego świadka sprzeczna jest z protokołem badania ksiąg podatkowych (k.2-15), protokołem kontroli (k.477-480), decyzjami Urzędu Kontroli Skarbowej (k.466-476,1848-1865), decyzjami Izby Skarbowej (k.481-487,1870-1876), odpisem wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (k.490-503) i odpisem postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (k.1879-1880). Świadek współpracował z firmą oskarżonego, znał go osobiście i miał powód, by nieprawdziwie przedstawiać swoje spostrzeżenia, tym bardziej, że pracując dla firmy oskarżonego mógł odpowiadać za pomoc w zaniżaniu należnego podatku VAT.

Świadek P. R. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.2102v), że w latach 2011-2012 r. prowadził firmę transportową, nie zatrudniał kierowców, osobiście wykonywał transporty. Współpracował z PHU (...), woził dla tej firmy towary z H. do czeskiej P.. Transporty wykonywał zgodnie z listami CMR. Na wskazanym miejscu odbioru towaru pojawiał się odbiorca i wydawał mu towar.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę w części dotyczącej tego, że współpracował w PHU (...), zajmował się transportem towarów dla tej firmy. Ta część znajduje bowiem potwierdzenie w wiarygodnej części zeznań M. A. (k. 2091v,2238v-2241,2425-2426) i umowie (k.2313-2315). Nie zasługuje na wiarę zeznania analizowanego świadka w części, której podał, że PHU (...) dokonywał wewnątrzwspólnotowego obrotu towarów i nie zaniżała bezprawnie podatku VAT. Ta część zeznań tego świadka sprzeczna jest z protokołem badania ksiąg podatkowych (k.2-15), protokołem kontroli (k.477-480), decyzjami Urzędu Kontroli Skarbowej (k.466-476,1848-1865), decyzjami Izby Skarbowej (k.481-487,1870-1876), odpisem wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (k.490-503) i odpisem postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (k.1879-1880). Świadek współpracował z firmą oskarżonego, znał go osobiście i miał powód, by nieprawdziwie przedstawiać swoje spostrzeżenia, tym bardziej, że pracując dla firmy oskarżonego mógł odpowiadać za pomoc w zaniżaniu należnego podatku VAT.

Świadek J. Z. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.2179-2180), iż w latach 2011-2012 prowadził działalność gospodarczą i zajmował się transportem międzynarodowym. Świadczył usługi dla Firmy PHU (...). Jeździł na trasach z R. do Czech. Nie zajmował się rozliczaniem finansowym tych dostaw.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę w części dotyczącej tego, że współpracował w PHU (...), zajmował się transportem towarów dla tej firmy. Ta część znajduje bowiem potwierdzenie w wiarygodnej części zeznań M. A. (k. 2091v,2238v-2241,2425-2426) i umowie (k.2313-2315). Nie zasługuje na wiarę zeznania analizowanego świadka w części, której podał, że PHU (...) dokonywał wewnątrzwspólnotowego obrotu towarów i nie zaniżała bezpodstawnie podatku VAT. Ta część zeznań tego świadka sprzeczna jest z protokołem badania ksiąg podatkowych (k.2-15), protokołem kontroli (k.477-480), decyzjami Urzędu Kontroli Skarbowej (k.466-476,1848-1865), decyzjami Izby Skarbowej (k.481-487,1870-1876), odpisem wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (k.490-503) i odpisem postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (k.1879-1880). Świadek współpracował z firmą oskarżonego, znał go osobiście i miał powód, by nieprawdziwie przedstawiać swoje spostrzeżenia, tym bardziej, że pracując dla firmy oskarżonego mógł odpowiadać za pomoc w zaniżaniu należnego podatku VAT.

M. A. zeznał podczas pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym (k.2091v), że nie będzie zeznawał na temat firmy (...).R.O. w P.. Podczas kolejnego przesłuchania (k.2238-2241), iż był współwłaścicielem firmy (...).R.O. Nawiązał współpracę z oskarżonym, jego firma odbierała z firmy PHU (...) towar, towar odbierał z magazynu w S.. W trakcie kolejnego przesłuchania (k.2241), iż prawdopodobnie od firmy oskarżonego kupowali towary. W tamtym czasie prowadził firmę (...) na terenie Czech. Firma ta nie miała magazynów ani własnych samochodów. Umawiał się z obiorcami, by jeździli do magazynu firmy oskarżonego i obierali towary.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę w części dotyczącej tego, że współpracował w PHU (...), odbierał towary z tej firmy. Ta część znajduje bowiem potwierdzenie w wiarygodnej części zeznań M. A. (k. 2091v,2238v-2241,2425-2426) i umowie (k.2313-2315). Nie zasługuje na wiarę zeznania analizowanego świadka w części, której podał, że PHU (...) dokonywał wewnątrzspółnotowego obrotu towarów i nie zaniżała nienależnie podatku VAT. Ta część zeznań tego świadka sprzeczna jest z protokołem badania ksiąg podatkowych (k.2-15), protokołem kontroli (k.477-480), decyzjami Urzędu Kontroli Skarbowej (k.466-476,1848-1865), decyzjami Izby Skarbowej (k.481-487,1870-1876), odpisem wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (k.490-503) i odpisem postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (k.1879-1880). Świadek współpracował z firmą oskarżonego, znał go osobiście i miał powód, by nieprawdziwie przedstawiać swoje spostrzeżenia, tym bardziej, że pracując dla firmy oskarżonego mógł odpowiadać za pomoc w zaniżaniu należnego podatku VAT.

Zgromadzony materiał dowodowy w postaci dokumentów wymienionych na k. 2426v-2427, poza dokumentami wytworzonymi dla celów fikcyjnego obrotu towarów (faktury, specyfikacje i listy CMR - k.53-355,672-1558,1559-1635) zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, poszczególne dokumenty były sporządzone obiektywnie i nie zachodzą wątpliwości odnośnie ich autentyczności. Uwzględniając powyższe, dokumenty te stały się podstawą ustaleń faktycznych w sprawie.

Nie może budzić wątpliwości, że faktury, specyfikacje i listy CMR - k.53-355,672-1558,1559-1635 zostały sporządzone dla rzekomego wykazania obrotu towarów, którego faktycznie nie było. Wynika to bowiem jednoznacznie z protokołu kontroli (k.477-480), decyzji Urzędu Kontroli Skarbowej (k.466-476,1848-1865), decyzji Izby Skarbowej (k.481-487,1870-1876), odpisu wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (k.490-503) i odpisu postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (k.1879-1880).

Ustalony stan faktyczny tworzy spójną, logiczną całość, poszczególne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia przestępstwa skarbowego przypisanego oskarżonemu nie budzą wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony zdecydował się prowadzić działalność gospodarczą, wynikały z tego możliwości osiągnięcia dochodów, ale także ciążyły na nim obowiązki związane z rozliczeniami Spółki, w tym z Skarbem Państwa z tytułu podatków. Zgodnie bowiem z treścią art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, podatnik tego podatku zobowiązany jest do obliczenia i wpłacania kwoty należnego podatku właściwemu organowi podatkowemu. Oskarżony prowadził działalność gospodarczą polegającą na handlu towarami w ramach wewnątrzspółnotowej dostawy towarów. Zgodnie z zasadami tej dostawy określonej w art. 42 ust. 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług korzystał z opodatkowania tej działalności stawką 0% podatku VAT. Jednak zgodnie z treścią art. 42 ust. 11 analizowanej ustawy powinien był jednoznacznie wykazać wywóz towarów za granicę. Oskarżony nie wykazał tego, jak wynika z prowadzonego wobec niego postępowania skarbowego. Na skutek prawomocnych i ostatecznych decyzji podatkowych zaległość oskarżonego wobec Skarbu Państwa z tytułu zaniżonego podatku VAT za lata 2011 i 2012 wyniosła łącznie 3.553.813 złotych, co odpowiada naliczeniu stawki od sprzedanych towarów w wysokości 23 %. Wystawione przez oskarżonego faktury na rzecz firm czeskich (...) i (...) nie odzwierciedlają prawdziwych zdarzeń gospodarczych i miały służyć jedynie zaniżeniu należnego podatku. Jednocześnie oskarżony nierzetelnie prowadził księgi podatkowe, w ten sposób, by tworzyć pozory istnienia podstaw do zwolnienia podatkowego, które faktycznie nie powinno nastąpić.

Zgodnie z treścią art. 56 § 1 k.k.s. podatnik, który podając organowi podatkowemu deklarację zataja prawdę, przez co naraża podatek na uszczuplenie podlega karze grzywny, pozbawienia wolności lub obu tym karom łącznie. Zgodnie z treścią art. 61 § 1 k.k.s. karalne jest nierzetelne prowadzenie ksiąg podatkowych. Nierzetelnym prowadzeniem tych ksiąg obejmuje się sytuacje, gdy księgi prowadzone są niezgodnie ze stanem faktycznym, jak wynika z treści art. 53 § 22 k.k.s. Ponadto posługiwanie się nierzetelnymi fakturami spenalizowane jest przez art. 62 § 2 k.k.s. Oskarżony działał w wykonaniu tego samego zamiaru i z wykorzystaniem tej samej sposobności, stąd też zasadnie przyjęto w akcie oskarżenia, że działał w warunkach określonych w art. 6 § 2 k.k.s.

Ponadto zgodnie z treścią art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. oskarżony dopuścił się uszczuplenia należności podatkowej wielkiej wartości. Pojęcie znacznej wartości określone jest w art. 53 § 16 k.k.s. i dotyczy mienia o wartości przekraczającej 1.000 krotność najniższego wynagrodzenia w czasie popełnienia czynu, a niewątpliwie kwota 3.553.813 złotych przekracza ten ustawowy próg.

Rozważania te prowadzą do wniosku, że zakwalifikowanie w akcie oskarżenia przypisanego oskarżonemu przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 1 k.k.s. w zw. z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. było słuszne.

Stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu był znaczny, a zachowanie oskarżonego zasługuje na potępienie i dezaprobatę. Należy bowiem zwrócić uwagę, że oskarżony poprzez uchylanie się od uiszczenia podatku VAT doprowadził do uszczuplenia tego podatku na kwotę 3.553.813 złotych, czyli ponad 1.692-krotność najniższego wynagrodzenia.

Stopień winy jest znaczny, gdyż oskarżony działał umyślnie, z zamiarem celowego uszczuplenia należnego podatku VAT.

O oskarżonym wiadomo jedynie, że ukończył 44 lata i nie był karany (k.2406).

Należy wziąć pod uwagę, że przypisane oskarżonemu przestępstwo skarbowe zostało popełnione w latach 2011-2013, w tym czasie stan prawny ulegał licznym zmianom. Należy rozważyć czy te zmiany były dla oskarżonego korzystne i czy zachodzi konieczność skorzystania ze stanu prawnego względniejszego dla niego w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. i art. 2 § 2 k.k.s. Sama treść przepisów k.k.s. będących podstawą skazania nie zmieniła się na tyle, by miało to znaczenie dla odpowiedzialności karnej oskarżonego. Istotną zmianą było niewątpliwie wejście w życie ustawy z dnia 10 lutego 2017 r. o zmianie ustawy Kodeks Karny i innych ustaw (Dz.U. poz. 244), która wprowadziła przepis art. 270a k.k. Treść tego przepisu przewiduje karę od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności za wystawienie nierzetelnej faktury. Niewątpliwie tego stanu prawnego nie można zastosować wobec oskarżonego, zgodnie z treścią art. 4 § 1 k.k. Ponadto należy zwrócić uwagę, że ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks Karny i innych ustaw (Dz. U. poz. 396) zmieniono m.in. treść art. 72 k.k. Poprzednio przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary nie było obligatoryjnego wymogu orzeczenia środka karnego, a od dnia wejścia w życie tej ustawy, czyli od dnia 1 lipca 2015 r. taki wymóg się pojawił. W sytuacji oskarżonego ta nowelizacja ta znaczenie i należy zastosować wobec niego Kodeks Karny w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ww. ustawy.

Kara powinna przekonać oskarżonego i ogół społeczeństwa, że popełnianie przestępstw nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości i ewentualnie konieczność naprawienia wyrządzonej szkody. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych i słusznych interesów innych osób oraz wskazywanie, że zasady rozliczeń podatkowych zostały ustalone po to, by je przestrzegać, a nie lekceważyć i uchylać się od ich spełnienia.

Biorąc pod uwagę powyżej omówione kryteria wymiaru kary Sąd uznał, że karą adekwatną, sprawiedliwą i spełniającą cele zapobiegawcze i wychowawcze powinny być kary 1 roku pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny. Wysokość jednej stawki ustalono w wysokości 70 złotych, gdyż nie wiadomo jakie oskarżony ma możliwości zarobkowe obecnie. Uwzględniając uprzednią niekaralność oskarżonego (k.2406) uznać należy, że wykonanie kary pozbawienia

wolności wobec oskarżonego nie jest bezwzględnie konieczne do przekonania go o konieczności przestrzegania porządku prawnego. Sąd warunkowo zawiesił wykonanie kary na okres 3 lat próby, który jest niezbędny do weryfikacji prognozy kryminalnej wobec oskarżonego.

Obrońca z urzędu wykonała swą pracę, lecz nie uzyskała za nią należnego wynagrodzenia. Stąd Sąd przyznał jej to wynagrodzenie ze środków budżetowych.

Nie wiadomo czy oskarżony osiąga jakiegokolwiek dochody i czy ściągnięcie kosztów sądowych od niego byłoby możliwe, wobec czego Sąd zwolnił go z obowiązku zwrotu kosztów sądowych i przejął je na rzecz Skarbu Państwa.